

Trektocht Voerstreek 2005

De voerstreek was een twintigtal jaren geleden het toneel van Vlaamse protestwandelingen en het is gebeurd dat er wandelaars beschoten werden door een heetgebakerde franstalige.

Getuigde het dan van lef dat wij, KWB-trektochters, uitgerekend deze streek uitkozen om er ons twee dagen in te verplaatsen door middel van onze voeten. Natuurlijk niet. De Voerstreek is een rustige en prachtige streek, maar fysiek niet te onderschatten. Wij hebben wandelingen in de Ardennen gedaan die heel wat minder zwaar waren.

Met 12 man vertrokken we en legden de eerste dag 21 km af laverend tussen plassen en modderbanken. Het had die nacht zwaar geregend in de Voer (de volgende nacht kreeg Reet echter van hetzelfde laken een broek). Beken waren uit hun oevers getreden en hadden op de wegen op vele plaatsen tonnen vette modder achtergelaten. Eddy had ons op de briefing gewaarschuwd dat er, als het wat geregend had, er mogelijk kilo's slijk aan onze schoenen zouden blijven hangen., maar de blubber waar wij doormoesten was veel te nat en dreef gewoon van onze schoenen af. Alles heeft zo zijn voordeel.

Onze eerste halte was aan het kapelletje waar we enkele jaren geleden tijdens de winterwandeling ook langs geweest waren. Hier deden zich ongewild religieuze taferelen voor zoals het eten van het brood (koeken) en het drinken van de (brande)wijn.

Wij stapten van halte naar halte. De volgende halte was het middageten. Eigenlijk moet dit verslag als ondertitel krijgen "of de avonturen van de Jef". De Jef is de enige die nog uitgebreid begint te bakken en te koken met zijn gamel. De enige rustbank die er was op die plaats werd door hem voor de helft in beslag genomen om dienst te doen als keukenfornuis en keukenkast (zijn rugzak). De anderen gingen dan maar in het natte gras zitten. Jef sloeg echter een belangrijke waarschuwing dat er een spleet bank was in de wind. Hij trok er zich niets van aan en toen zijn zalm (met bruine suiker?) bijna gaar was kieperde zijn gasfornuis om en de zalm lag in het zand. ...Voer voor dassen. Nadat Dirk zijn middagdutje gedaan had trokken we weer verder

Heel de dag hebben wij mogen wandelen onder een stralende zon, Pas tegen de avond begon het in de lucht te dreigen. Aan de horizon tekende zich een regenboog af en we begonnen te vrezen dat wij onze tentjes niet droog zouden rechtzetten. Er waren vier nieuwelingen in onze groep. Roel en Karel, die Hendrik hadden als technisch supervisor bij het rechtzetten van hun tent, en Leo en Walter. Leo, die de pech had in dezelfde tent te moeten slapen als de Jef, was zeer bereid om het mee te helpen recht zetten maar kreeg van de Jef de taak toebedeeld de twee paaltjes van het luifeltje vast te houden. Dat kan je met de topjes van je wijsvingers en was dus enkel maar een manier om hem niet in de weg te laten lopen terwijl Jef druk bezig was met de rest van de tent.

Toen de tent van Walter, die ook voor de eerste keer meeging, rechtstond had zij meer weg van een patattenzak op paaltjes. Het vergde heel wat trekken en sleuren om de plooiën glad te krijgen. Dit maar om te zeggen dat men een ervaren trektochter herkend aan de manier waarop hij zijn tent rechtzet: snel en efficiënt.